

Ἀντισυνταγματάρχης. Βρὲ σὺ ζῶο, τί κάνεις ἐκεῖ;
Στρατιώτης. (κάμνων τὸ σχῆμα ἀπὸ ἐπάνω ἀπὸ τὴν σκάλα). Τὸ βαρόμετρο . . . κύρ ἀντισυνταγματάρχη.

Ἀντισυνταγματάρχης. Τί βαρόμετρο καὶ ξεβαρόμετρο
 ἔρε;

Στρατιώτης. Νὰ, τὸ ξεκρεμῶ, γιὰ νὰ τὸ κρεμάσω
 χαμηλά.

Ἀντισυνταγματάρχης. Νὰ τὸ κρεμάσης χαμηλά; καὶ
 γιατί;

Στρατιώτης. Γιατί ἡ κυρὰ εἶπε πῶς σήμερον εἶνε πολὺ
 ζέστη γιὰτὶ τὸ βαρόμετρο εἶνε ψηλά.

Εἰς τὰ Λουτρά τῶν Μεθάνων:

Ἡ ἐγγονὴ κάμνει λουτρά καὶ ἐκ στενοχωρίας λειπο-
 θυμεῖ.

Αἱ ἄλλαι γυναῖκες ζητοῦν νὰ τὴν βγάλουν.

Ἡ μαμῖτσα τῆς:

— Καλὲ ἀφῆστε, μόλις περάσαν δέκα λεπτά, πληρώ-
 σαμε πενήντα γιὰ μισὴ ὥρα.

Κατὰ τὴν παράστασιν τῆς *Μασκότ*, ὁ κ. Ἀγαθόπου-
 λος, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν δροσερὰν φωνὴν τῆς κυρίας
Ζοφρὰ, ψιθυρίζει εἰς τὴν σύζυγόν του μετ' ἐκπλήξεως:

— Πῶς τὸ λές: Νὰ κάμνη τόση ζέστη καὶ ἡ φωνή
 τῆς νὰ εἶναι τόσο φρέσκια;

Ἐν τινι ξενοδοχείῳ—ὄνομα καὶ μὴ χωρὶς—ὁ Π. ἀν-
 διάσας ἀπὸ ὅ,τι ἔφαγε, φωνάζει εἰς τὸν ξενοδόχον μετ'
 ἀπελπισίας:

— Φέρε μου λοιπὸν ποδαράκια Μπουρδούση αὐγολέ-
 μονο!

Τὴν ἐπαύριον διανυκτερεύσεως εἰς τὸ καφενεῖον
 τῶν Ὀλυμπίων, μεταξὺ δύο γειτονισσῶν ἀπὸ τὸ παρά-
 θυρον:

— Καλὲ τί ζέσταις; Ποῦ τὴν περάσατε χθές;

— Ἐμεῖς πήγαμε σ'τὰ Ὀλύμπια. Τί ὥραϊα ποῦ τρα-
 γουδοῦσε ἐκεῖνη ἡ πριμανδόνα;

— Ἦσατε λοιπὸν σ'τὸ θέατρο μετὰ τὰ παιδιὰ, ὅλοι;

— Ὅχι καλὲ, ἔξω, στὸ καφενεῖο, τ' ἀκούαμε ὅλα.
 Ποιὰ πάγει τώρα σ'τὸ θέατρο, ὅλος ὁ κόσμος κάθεται
 ἔξω καὶ ἀκούει τὴν παράστασιν.

ΖΕΣΤΗ!

Πῶ! πῶ! τί ζέστη τούτη, τί φούρνος, τί καμίνι!
 τὴν ἔφεραν μαζί των οἱ Ἀλεξανδρινοί·
 τῆς Ἀφρικῆς ὁ λίβας φωτιά καὶ λαύρα χύνει,
 καὶ οὔτε λεπτὸ ἀγέρι τὰ φύλλα δὲν κουνεῖ.
 Ἰδρόνουνε ἡ σάρκες, τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια,
 καὶ χωριστὰ κοιμούνται νεοῦπάνδρων ταίρια.

Ὁ Κουμουνδοῦρος πάει νὰ κάμῃ τὰ λουτρά του,
 καὶ ἀφίνει τὸν Τρικούπη νὰ ἀντιβασιλεύῃ.

ποτέ του ὁ ἐρίφης δὲν σκάνει τὴν καρδιά του
 καὶ σύμφωνα με κάθε ἀέρα ταξιδεύει.

Τοῦ Δεληγιάννη μόνο δὲν παύει ἡ μανία,
 καὶ ἀκόμη μᾶς δροσίζει με λόγους ἡ *Μρωτὰ*.

Ἐχῶθη καὶ ὁ Τρικούπης μες ἑστῶν χαρτιῶν τὰς στίβας
 με στέμμα στὸ κεφάλι καὶ τρικαντὸ βαρὺ

μὰ φαίνεται καὶ ἐκεῖνον τὸν ἔσφιξε ὁ λίβας,
 καὶ ὅποιον ἔβρίσκει ἔμπρός του παρασημοφορεῖ.

Παράσημα ἔμπρός του καὶ πίσω σκορπισμένα,
 καὶ ἂν τὸν παρασφίξῃ, θὰ δώσῃ καὶ εἰς ἐμένα.

Ὁ Καλλιγᾶς μονάχα δὲν θέλει νὰ ἰδρῶνῃ

ἀφίνει κατὰ μέρος καὶ τράγους καὶ κατσίκαις,
 καὶ στοῦ τρελλοῦ Φαλήρου τὸ κύμα ζαχαρώνει,

καὶ εἶναι ὅλο γέλοιο, τσακίσματα καὶ γλύκαις.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ ζέστη, ποῦ καὶ τζιτζίκι σκάνει,
 ποῖός κάθεται κλεισμένος λογαριασμοὺς νὰ κάνῃ;

Ὁ Σέυμωρ ὁ ἄγγλος με πείσμα βομβαρδίζει
 τοῦ Ἀραμπῆ τὰ κάστρα, καὶ ἡ Αἴγυπτος χαλᾷ

καὶ τοὺς Στραθαραπάδες ἡ ζέστη δαιμονίζει,
 καὶ τοὺς παραφουσκώνει με σχέδια ἡ ψηλά.

Καὶ ἡ σοφὴ Εὐρώπη με χέρια σταυρωμένα
 τὸν Ἀραμπῆ κυττάζει καὶ τᾶχει σὰν χαμένα.

Καὶ οἱ Τοῦρκοι θυμωμένοι ἀπλόνουν τὸ ζωνάρι,

καὶ τῆς Φατμῆς στηλόνουν τὸ ἱερὸ βρακί,

μέσα σ' αὐτὴ τὴ ζέστη λίγη δροσιὰ νὰ πάρῃ,

καὶ ἀρχίζει νὰ φουντώνῃ φωτιά πολεμική.

Εἰς τὴν Εὐρώπῃ τρόμος, ἐστὴν Αἴγυπτο λεμποῦτι,

καὶ ἐδῶ ἀπὸ τῆ ζέστη ἀνάβει τὸ μπαρούτι.

Καὶ ὁ βασιλεὺς μας, λένε, τὸν θρόνο μας θ' ἀφήσῃ,

καὶ ὁ νέος Κωνσταντῖνος τὸ στέμμα του θὰ πάρῃ

τὸ κίνημά του τοῦτο πολὺ θὰ μᾶς λυπήσῃ,

ἀλλὰ ἀφοῦ τὸ θέλει, τοῦ κάνουμε τὴ χάρι.

Καλὸ τοῦ κατευόδιο, καὶ ἐλεύθερος ἄς πάγῃ

νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ μακρυὰ ἐστὴν Κοπενάγη.

Πῶ! πῶ! τί ζέστη τούτη, τί φούρνος, τί καμίνι!

πανιάζει κάθε γλῶσσα, ὁ λάρυγγας κολλᾷ,

παραλυμένα ὅλα τὰ νεῦρά μας ἀφίνει,

καὶ νερουλιάζουν ὅλα τ' ἀνθρώπινα μυαλά.

Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ κοιμοῦμαι με μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα,

νὰ στρίψῃ καὶ ἡ δίκη σας καὶ ἡ δίκη μου βίδα.